

A fehér szarvas

KALANDOZÁSOK A MÁTRÁBAN

Utoljára gyerekkoromban nyaraltam a Mátrában a szüleimmel. Galya-tetőn laktunk. Óriásfákra, mohán szunynyadó manókra, tölgyek törzsén növekvő hatalmas taplógombákra emlékszem, amelyekről utólag színesen, élvezettel mesélt nekem apám. Magyarország legmagasabb pontjára, Kékes tetőre (1014 m) azonban csak fél évszázaddal később jutottam el. És a mese, ami még kislányként kezdődött el, zavartalanul folytatódott tovább...

Mátraházáról a Kékes tető felé kaptatva történt, idén február 28-án. Aznap reggelre váratlanul öt centi hó esett, betemette az avart, eltüntette az erdei ösvényeket, és misztikus mesevilágot varázsolt körénk. Fogalmunk se volt, hol járunk, csak azt tudtuk, valahol a csúcs közelében lehetünk, jóval az elhagyatott síugrósánc ijesztő torzója után. Lépteink zaját elnyelte az avar, nyomunkat behordta hóval a szél, a gallyak az arcunkba csapták a zúzmarát. Ezenkívül semmi nesz, csak a szürke bükkóriások meredtek ránk némán. A Falon túli világ jutott eszembe a Trónok harcából, ha egyedül vagyok, bizonyára megrémülök a

saját merészségemtől. Ezért is, mert veszélyes volt a meredek hegyoldal – négyszáz méter szintemelkedést képzeljenek el –, minden idegszálammal igyekeztem a talpam alatt görgő bazaltkövekre és a vihartól leszaggatott ágakra koncentrálni, nehogy meginduljanak, és magukkal sodorjanak a mélybe. Időnként kihúztam magam, és igyekeztem mély lélegzetet venni. A jéghideg, kristálytiszta levegő majd szét-

repezttette a tüdőmet. Ekkor hirtelen felneszeltem valamire. Mintha hóféhér szellemek suhantak volna a fák közt, épp csak sűrűn repdeső köpönyegükkel az útjukba eső ágakat,

kis hófellegeket kavarva maguk mögött a levegőben, majd a látomásból kibontakozott négy szarvas sziluettje. Egy kapitális bikáé, amely tíz méterre tőlem idegesen megtorpant, és magasra tartott koronájáról lebillenni készültek a hópama-

A Kékes tetői tévétorony kávézójába érdemes fellíftezni

A Konkoly Thege Miklós Csillagászati Intézet Kutatóállomása az ország legnagyobb távcsövével

ban elég hideg van, úgyhogy kis tétozás után a könnyebbik megoldást választjuk. Autóval átgurulunk Mátraszentimrére, a kocsit leparkoljuk, és nekivágunk a Pizskés-tetőn át Galya-tetőre vezető ösvénynek. Így is legalább tíz kilométer oda-vissza az út. A Mátra gerincén végigbandukolni egész egyszerűen lenyűgöző. Alattunk a rengeteg, a völgyekben apró falvak, a házak kéményéből szürke füstcsík tekereg az ég felé. Irtásokon

„A Falon túli világ jutott eszembe a Trónok harcából, ha egyedül vagyok, bizonyára megrémülök a saját merészségemtől.”

A Galya-tetői Nagyszálló régi szép emlékeket idéz

haladunk keresztül, ahol vasárnap is dolgozik a motoros fűrés, az égig érő, pudvás tölgyek döngve zuhannak a földre. Az út a csúcshoz közeledve egyre meredekebb, mígnem megpillantjuk a felújított kilátótornyot Péter hegyesén. Felmászunk a modern beton-acél építményre, amelynek belsőjében akár meg is lehet szállni, és fentről az egész Mátrát körbepásztázuk. Szikrázóan fényes nap van, egyik oldalon Gyöngyös, észak felé a Kárpátok aljáig terjed a szemhatár.

Jól átfagyunk a jeges szélben, szerencsére Galya-tetőn a betérőt csinos kő menedékház várja, amelyet még a húszas években építettett adományokból a Hegymászók Egyesülete. De már 1894-ben állt a helyén egy gerendakunyhó, Samassa menedékház néven, amit a Mátra Egylet nyitott – olvasom a falon egy emléktáblán. Bent megiszunk egy pohár forralt bort, és rögtön lesz erőnk sétálni egyet a híres Nagyszálló körül, amelynek andezitköveire jól emlékszem gyerekkoromból. A park ilyenkor is lélegzetelállítóan szép, tele padokkal, amelyeken azonban most érthető módon nem

üldögélnek szállóvendégek.

Dél körül úgy döntünk, visszaindulunk Mátraszentimrére, ezúttal azonban egy rövidebb utat választunk. Az ösvény a Pizskés-tetői Observatórium előtt vezet el. A Konkoly Thege Miklós Csillagászati Intézet Kutatóállomása békésebb időkben tízes csoportokban látogatható. Itt található az ország legnagyobb távcsöve, és ha szerencsénk van, még csillagászokkal is találkozhatunk. Közvetlenül Mátraszentimre fölött megpillantjuk a sípályát. A hóagyúk csatarendbe állítva, teljes a készség... Itt véget is érne a mesém, de még vár ránk búcsúzóul valami. Mátraházára érve szeretnénk egyet szaunázni szállodánk elegáns wellnessrészlegében. Utána kiáztatjuk megfáradt tagjainkat, és a szabadtéri medencéből még egyszer felpillantunk a csillagoktól körülvevett Kékes tetőre. Ha hiszik, ha nem, az ég bársonyán kirajzolódik a fehér szarvas sziluettje.

KORONCZAY LILLA

csok; valamint három kecses ünné, amelyek szelíden bámészkodva pásztázták az erdőt, a feléjük sodort ismeretlen szag eredetét kutatva. Egyikük tekintete megpihent rajtam, egy pillanatig úgy tűnt, egymást vizsgáljuk rezzenetlenül. Ekkor döbbsentem rá, hogy a szarvas hófehér. Soha nem láttam még hasonlót. Albínó lehet, vagy elvarázsolt szőke hercegnő?! Mire feleszméltem, már szökellt is tovább hercege nyomában. Ám a kép, amely azon a tél végi napon képzeletem vásznán kimerevedett, máig kísért álmomban.

SZELLEMEK KORZIKÁRÓL

Most, hogy ismét Mátraházára vetett a jó sorsom, erre a varázslatos helyre, ahol csak a fenyvesek suttognak a tüdőszanatórium körül, és soha semmi nem változik, az 1930-ban épült menedékház is ugyanúgy zárva, az egykori látomás nyomába eredek. A fehér szarvas ezúttal elkerül ugyan, de az erdő megajándékoz valami mással...

Kékes tetőn az önkiszolgáló étteremben egy forró gulyással elcsapjuk az éhünket, majd felmászunk a tévétoronyba, és a kávézóban megiszunk egy csésze finom kapucsinót. Közben a panorámában gyönyörködünk. November van, egészen más most a táj: alattunk őszi színekben pompáznak a dombhátak, akár rozsdabar-na szőlőfürtök egymás hegyén-hátán egy szüreti képen. Majd lassan visszafelé indulunk a kék jelzés mentén. Már lenni járunk a Somor-patak völgyében, ahol mohás kőfolyások

és kidőlt fák keresztezik az utunkat, amikor váratlanul ismét elem libbennek a „szellemek”. De ezek valahogy valóságosabbak, mint azok a múltkorik voltak: zömökebbek, két hegyes, körbecsavarodott szarvuk van, és inkább ugrálnak, mint szökellnek. Muflonok! Szépapáink alaposan meglepődnének, ha látnák őket, ez az állat ugyanis nem őshonos nálunk. Korzika szigetéről származik, onnan telepítették be az első példányokat Nyitra környékére a 19. század második felében, majd elterjedtek Magyarország középhegységeiben. Rejtőzködő állatok, nem véletlenül kedvelik a magaslatokat, most is csak azért lehet hozzájuk szerencsénk, mert épp inni indulnak a patakra. A csorda nyomában felpezsdül az erdő, a megbarnult avar felkavarodik, a madarak felcsattannak, és megállíthatatlanul görögnek lefelé a kékesfekete bazaltkövek. Egy terebélyes tölgy mögé rejtőzünk, és várunk. A muflonok legalább ötvenen lehetnek! A szomjúság szerencsére felülkerekedik a veszélyérzetükön, így zavartalanul nézhetjük végig, ahogy vakmerően leugranak a magas partról, és egyenként lefetyelnek a patakvízből. Majd újra szétszélednek a sziklás hegyoldalon, hogy pillanatok alatt belevevessenek a sűrűbe.

A CSILLAGVIZSGÁLÓ TITKA

Másnap a Galya-tetőt is (964 m) megostromoljuk. Cirka 15 kilométeres túra Mátraházáról az Országos Kéktúra jelzésen át, ami nyáron csupán öt órát venne igénybe, most azon-

AJÁNDÉK- UTALVÁNY A LIDL-BEN!

Keresse a kasszánál!

Az ajándékkártya az összes magyarországi Lidl üzletben levásárolható

A kártya a Lidl-üzletek teljes áruválasztékára használható

A kártya 36 hónapig érvényes

Cégek számára egyedi darab-számban és összeggel is kérhető!

További információ: info@lidl.hu

